
Térey János

SZABADÁLLAM

Mielőtt két országrész egyesülne,
Gyakoroljuk a közös anyanyelvet.
Parázs vita az ország fővárosáról.
Keressünk fejünk fölé vízhatlan tetőt!
Tető alatt a hozomány, és tizenegykor
Ránk csukódik a kapu, barátném.
Mielőtt otthonkába bújnánk, kapuzárás
Előtti pánik. Akarom, hogy lengőajtó
Se imbolyogjon közöttünk. Akarom, mert
Fázékony vagyok, akarom, mert izmaimban
Eleven emlék a mézeshetek lendülete.
Alvótársamhoz tíz körömmel ragaszkodom,
De arénázok, hogyha elszunnyad ruhástul.

Mikor a székházról vitatkozunk egész
Nap, nem beszélünk közös anyanyelvet.
Nem múlik el nap a haraggal,
De könyvjelzőm a mézeshét című fejezet
Végére kitéve. Érverés, ellenérverés.
Tiéd a másik ország. Ebben a lakásban
Én vagyok a bérlő, a tulajdonosi
Hatalmat gyakorlom. Senkié a dicsőség.

A székházról szavaztunk, döntetlenre állunk.
Hová lett kalitkából a madár,
Házadból a házirend, kezedből a póráz?
Baljós a refrén mamád altatódalában,
Álmában örvénybe kerültél,
Azt hitte, fuldokolsz a Vág-mederben.
A megállt órák legtöbbje
Miért mutat delet?

Megszédülsz az aszfalton üres gyomorral,
A böjti étlap: zöldborsó és zabpehely.
Szigorodik a kúra, ásványvíz meg alma,
a tündöklés ára ájulás a metrón.

Szavazásunk eredménye: egy az egyhez.
Izomláz hancúrozás után. Előszobámban
Megszűri a fényt a máriaüveg,
Mint a derengés akácmézzel teli üvegben,

Orkánerejű szellőkések, rázkódik
Csatorna és redőny. Pontos tízpercenként
Beborul és kisüt. Napos hideg,
Szárítson minket és fertőtlenítsen!
Átkarolják egymást a délutáni alvók,
Megállt órájuk delet mutat.

Peer Krisztián

KIKAPCSOLÓDNI

Mikor már eldőlt az esti program,
de addig még van idő, mikor pihenni kellene,
de aludni nem szabad, ledöglöm egy kicsit a TV elé.
Igényeim nincsenek, távkapcsolóm szintén,
nem csinálok sok csatorna műsorából egész estés mozit.
Valami ismétlés megy, már ismerem. Emlékezem
a régi éltre, és nem követem az egysíkú sztorit.

Aztán ráébredek: elaludtam, két snittet az agyam kötött össze –
ha ez még ugyanaz a film, időben vagyok,
ha egy újabb: felkelni, kikapcsolni, félalomban
babrálni a zárral. Megyek a készülékhez,
és az nem jön közelebb, mozgásomat víz gátolja,
borulnak a tárgyak. Csak jussak el az akvárium határáig,
ott majd elválnak, hogyan tovább. Üveg, víz vagy levegő,
és hol kezdődik a valódi szoba.

Tehát alszom. A beszűrődő hangok alá én vágom a képeket.
Szólnom kell, hogy verjenek föl!
Egyedül vagyok, végem, mire megtalálnak, szólnom kell,
az idegen hangra majd felébredek.
Álombeli akarattal kinyitom a szemem.

Várom a hangra, hogy szólítanak.
Hajszálaimat egyenként érzékelem, az égbolt
nem több, mint koponyatető.
Én a pontokat összekötöttem, fejjel lefelé felismertem
az eredeti ábrát. És íme a hang, és van rá magyarázat:
„A tested börtön, de te börtönőr vagy benne,
ráncaiddal számlálja napjait egy másik.”